ג) [ע" רש"י במשנה סנהדרין קו: ד"ה עשרת וכו"], ד) [לקמן טו. ע"ש],

ו) ומחחים מח ז t) ודררוח 1) ומחחים מח ז t) ודררוח

ו) פטמוים פנו.], ו) פני פנו. ג. ע"ש פרש"י פסחים פח. ע"ו טו: ע"ש פרש"י],

ק) ומ"ב כבו. ע) ול"ל י"לו.

י) ול"ל שלו, כ) ל"ל הימה.

ין [פיר שנן, כ) כיינ היעה, () [פיר דאסורין בלאו דלא מ) [פיר דאסורין בלאו דלא מחחקן אף לאחר שנחגיירו],

נ) וועי מוס׳ סוטה לה:

גליון הש"ם

סוכה דף נו ע"ב רש" ד"ה שותא:

הגהות הב"ח

(מ) גמ' תרתי נשי נביאתא יהירין הוויין: (ב) שם אמר רב

(ח) גמ' תרמי נקי גביאתא יהירין הוויון: (כ) שם למר רכ נחמן חולדה הגביאה מבני: (ג) רש"י ד"ה

רש"י ר"ה כהדי שהאשה מדכרת.

כ"ה להבוחו מ) נוווי

′212T

עין משפם גר מצוה

שא א מיי פ"ג מהל׳ מלכים הלכה ח סמג

תורה אור השלם 1. ובַרוּךְ טַעַמֵּךְ וּבְרוּכַה את אשר כלתני היום

שמואל א כה לג 2. וְלֹא תִּהְיָה וֹאת לְךְ לְפּוּקָה וּלְמְכְשׁוֹל לֵב לָארנִי וְלִשְׁפְּרְ דְּם חִנְּם וּלְהוֹשִׁיעַ אֲדֹנִי לוֹ וְהַיִּטִב יִי לָארנִי וְוְכַרְהָּ אֶת יִי לָארנִי וְוְכַרְהָּ אֶת אמתר:

שמואל א כה לא וַיָּקָם אָדָם לִרְדָפְּף וּלְבַקֵּשׁ אֶת נַפְשֶׁךְ וְהָיִתְה נָפֶשׁ אֲדֹנִי צְרוּרָה בַּצְרוֹר ֶּבֶּשׁ אִיְבֶיךְּ אֱלֹהֶיךְ וְאֵת הַחַנִּים אַת יְיָ אֱלֹהֶיךְ וְאַלְעָנָּה בָּתוֹךְ בַּף הַקְּלַעְ:

בְּוּעוּךְ בַּף הַקְּלֵע: שמואל א כה כט 4. וַיַּלֶּךְ חִלְּקִיָּהוּ הַבֹּהַן לוצף הקקףה הבה
הקרים ועיבור ושפן
הקריאה אשת שלם בן
הקריאה אשת שלם בן
הקריאה אשת שלם
הקריאה ששנור בַּבְּנְים וְחִיא ישֶׁבֶּת בִּירוּשָׁלַם בַּנִּישְׁנָה וַיְדַבְּרוּ אַלֶיהָ: מלכים ב כב יד לא ישוב ועוד בחיים חַיְּתָם כִּי חְזוֹן אֶל כְּל הַמוֹנְה לֹא יְשׁוּב וְאִישׁ בְּעֵוֹנוֹ חַיְּתוֹ לֹא יִתְחַזְּקוּ: יחזקאל ז יג יחזקאל ז יג

6. ויאמר מה הציוו הלו אָשֶׁר אֲנִי רֹאֶה וַיֹּאמְרוּ אַלְיו אַנְשִׁי הָעִיר הַקֶּבֶּר אַלִיו אַנְשִׁי הָעִיר הַקֶּבֶּר אִישׁ הָאֶלֹהִים אֲשֶׁר בָּא את ויקרא בירונין זי ייאן א אָוּר הַדְּבְרִים הָאֵלֶה בְּית עָשִׁיתְ עַל הַפִּוְבַּח בִּית אַל: מלכים ב כג יז 7. גָם יְהוּרְה שָׁת קְצִיר

לָךְ בְשוֹבִי שְבוּת עַמִי: הושע ויא 8. וַיְהִי בִּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתְּלְבָּשׁ אֶסְתֵּר מִלְּכוּת וַתִּלְבָּשׁ אֶסְתֵּר מִלְכוּת

הפנימית נכח בית המלר וַשְּבָּיבּיוּ וּבְּרוּבַיוּ נַיּשֶּׁלֶּךְ וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל בִּפָּא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת נֹבַח פָּתַח הַבְּיָת: אסתר ה א

ורוח לבשה את ין ראש הַשְּלִישִׁים עֲמָשִׁי ראש הַשָּלִישִׁים לְךְּ דְוִיד וְעִמְּךְ בֶּן יִשַׁי שְׁלוֹם שָׁלוֹם לְךְּ וְשְׁלוֹם לְעֹזְרֶךְ בִּי עֲזֶרְךְ אֶלֹהֶיךְ וַיְּקְבָּכִם דְּוִיד וַיִּתְּנֵם בְּרָאשֵׁי הַגְּדוּד:

ַרַינְאָרוּי. דברי הימים א יב יט וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לברק בו אבינעם מקדש וֹלְפַׁטְׁתָּי אַמִּוֹך אַשְּׁרָע יִמְשַׁכְּתִּ בְּׁבִּיר תְּבִּוּר אָנְה זְיִ אֶלְהִי יִשְׁרָאַלְ לְּרְ נְפָּתְּלִי וַתִּאַמֶּר אֵלְיו הְּלָא לְּדָּוֹ לִץ בְּּוֹ אֶדְינִצְם תִּפְּוֹ שׁ אלפים איש מבני נפתלי אֲלָפִים אִישׁ מִבְּנֵי נַפְּתָלִי וּמִבְנִי זְבָלוּן: שופטים דּ וּ וּתִּאמָר אֲלִיתָם בֹּה אַמָר יִיְ אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל אַמָר יְיִי אֱלֹדֵי יִשְׂרָאַל אַמָר יִיִּלִישׁ אֲשֶׁר שָׁלָּח

. זלכים ב כב טו נחלתו בתמנת חרס בהר

מורד במלכות הוא ולא צריך למירייניה. קשה א"כהיאך גרם ליסני. מנעת אותי: כדמים. דם נדה ושפיכות דמים: שגילפה פרק אחד דיני ממונות (סנהדרין דף נו. ושם) דדיני נפשות שוקה. ונתאוה לה ותבעה ולא שמעה לו כדמסיים ואזיל: לפוקה. מתחילין מן הלד מדכתיב גבי נכל ויחגרו איש חרבו ויחגור גם דוד

חרבו (ש״ה כה) והא מורד במלכות הוה ולא בעי למידייניה ועוד קשה היאך ישב דוד בדין והא אין מושיבין מלך בסנהדרין כדאמרינן במסכת סנהדרין פרק כ"ג (דף יח:) וע"ק מפ' במה בהמה יולאה (שבת דף נו.) גבי אוריה דקאמר שהיה לו לדונו בסנהדרין ואמאי והא מורד במלכות היה וי"ל דהכא ה"פ מורד במלכות הוא ולא לריך למידייניה כשאר דיני נפשות שדנין בו ביום לזכות וביום שלאחריו לחובה אלא אפילו בו ביום גומרין לחובה והיינו הא דקאמרה ליה אביגיל וכי דנין דיני נפשות בלילה היה לך להמתין לגמור עד למחרת והוא השיב לה מורד במלכות הוה ואין לריך להמחין עד למחר אבל לדונו ודאי לריך וגם לא קשה מהא שישב דוד בסנהדרין דהא דאין מושיבין מלך בסנהדרין היינו משום דלא הוי כבודו להיות יושב ושותק אבל גבי מורד כבודו הוא להיות יושב ושותק לפי שהוא נוגע בדבר: ה"ג מאי מבוא בדמים תרי דמים דם נדה ושפיכות דמים מלמד

ג' פרסאות. קשה

שגלתה שוקה. ולא גרסינן איכא דאמרי מלמד שגלתה שוקה דהא השתה מפרש מחי תרי דמים ועד השתח לח פריש להו:

שנלתה שוקה והלך דוד לאורה היאך אותה לדיקת גלתה שוקה לפני דוד ועוד קשה דמחזי כגוזמא לומר שהלך לחור שוקה ג' פרסחות וי"ל דנמצא בספרים מדויקים שנקוד בהן לאורה כלומר לאור שלה פירוש נתאוה לה דוד והלך באור חמימות שלש פרסאות: דאיגיירה ונסבה יהושע. קשיא היאך נסבה הא אמרי׳ פ' הערל (יבמות דף עו. ושם) דאפילו בגירותן ש לית להו חתנות ולריך לומר שלא היתה משבעה עממין אלא משאר עממין ובאת לגור שם יי ויש מפרשים שרצו לומר שלא החהרו על לאו דלא תתחתן עד לחחר שנכנסו לחרך וזה אינו דאמרי' במדרש דנתינים באו להתגייר בימי משה כמו בימי יהושע ואף על פי כן לא הותרו לבא בקהל אלא היו חוטבי עלים ושואבי מים אלמא דקודם שעברו את הירדן ונכנסו לארץ החהרו עליהם ים:

לאיש ולא אמרה אמרו למלך אמר רב נחמן ארבע חולדה (0 מבני בניו של יהושע היתה כתיב הכא יבן חרחם וכתיב התם יובתמנת חרם איתיביה רב עינא סבא לרב נחמן שמונה נביאים והם כהנים יצאו מרחב הזונה ואלו הן נריה ברוך ושריה מחסיה ירמיה חלקיה חנמאל ושלום רבי יהודה אומר אף חולדה

שבע ומסקנא הכי הואי והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים כי הוות מיפטרא מיניה אמרה ליה 2 והמיב ה' לאדוני וזכרת את אמתך אמר רב נחמן היינו דאמרי אינשי איתתא בהדי שותא פילכא איכא דאמרי שפיל ואזיל בר אוווא ועינוהי מימייפי חולדה דכתיב יוילך חלקיהו הכהן ואחיקם ועכבור וגו' ובמקום דקאי ירמיה היכי מתנביא איהי אמרי בי רב משמיה דרב חולדה קרובת ירמיה היתה ולא הוה מקפיד עליה ויאשיה גופיה היכי שביק ירמיה ומשדר לגבה אמרי דבי רבי שילא מפני שהנשים רחמניות הן ר' יוחנן אמר ירמיה לא הוה התם ישהלך להחזיר עשרת השבטים יומנלן דאהדור דכתיב יכי המוכר אל הממכר לא ישוב אפשר יובל במל ונביא מתנבא עליו שיבטל אלא מלמד שירמיה החזירן ויאשיהו בן אמון מלך עליהן דכתיב יואמר מה הציון הלז אשר אני רואה ויאמרו אליו אנשי העיר הקבר איש האלהים אשר בא מיהודה ויקרא את הדברים האלה אשר עשית על המזבח בבית אל וכי מה מיבו של יאשיהו על המזבח בבית אל אלא מלמד שיאשיהו מלך עליהן רב נחמן אמר מהכא יגם יהודה שת קציר לך בשובי שבות עמי אסתר דכתיב יויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות מבגדי מלכות מיבעי ליה אלא

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

מורד במלכות הוא ולא צריך למידייניה

אמרה לו עדיין שאול קיים ולא יצא מבעך

בעולם אמר לה יברוך מעמך וברוכה את אשר

כליתני [היום הזה] מבא בדמים דמים תרתי

משמע ואו אלא מלמד שגילתה את שוקה והלך לאורה ג' פרסאות אמר לה השמיעי לי

אמרה לו ²לא תהיה זאת לך לפוקה זאת

מכלל דאיכא אחריתי ומאי ניהו מעשה דבת

שלבשתה רוח הקדש כתיב הכא ותלבש וכתיב התם יורוח לבשה את עמשי וגו' אמר רב נחמן לא יאה יהירותא לנשי תרתי נשי (4) יהירן הויין וסניין שמייהו חדא שמה זיבורתא וחדא שמה כרכושתא זיבורתא כתיב בה יותשלח ותקרא לברק ואילו איהי לא אזלה לגביה כרכושתא כתיב בה ייאמרו

לא שמיטות עד שחרב הבית: ויאמר מה הליון הלו. ביאשיהו כתיב בהיותו בבית אל ושרף עלמות הכומרים בבית אל על המובח שעשה ירבעם: מה טיבו בבית אל.

(ג) כמו פיק ברכים (נחום ב): הכי גרסי׳ זאת מכלל דאיכא אחריתי ומאי

ניהו מעשה דבת שבע ומסקנא הכי הוה. והכי פירושה מדקאמרה

ליה ולא תהיה זאת לך לפוקה מכלל

שהתנבחתה לו שסופו להכשל בביחה

אחרת ומאי ניהו בת שבע ומסקנא

הכי הוה סוף שעלתה לו כך. אלמא

נביאה הוות שנתקיימה נבואתה: בהדי שוחא פילכא. עם ° שהאשה

מדברת היא טווה. כלומר עם שהיא

מדברת עמו על בעלה הזכירה לו

את עלמה שאם ימות (ד) ישאנה:

מיטייפי. לופין למרחוק. ודוגמתו

במס' כתובות (דף ס.) נטוף עיניך:

ובמקום ירמיה היכי מיתנביה היה.

הרי ירמיה עמד משנת י"ג ליאשיה

שנאמר אשר היה דבר ה' אל ירמיה

וגו' וירמיה א) והספר נמלא בשנת

י"ח ליאשיה ועליו שלח אצל חולדהח:

כי המוכר אל הממכר לא ישוב.

יחוקאל אמרו והוא נתנבא בתוך

ש) י"ד שנה שביו גלות יכניה לחרבות

ירושלים ומתנבא שיהא בטל היובל

והמוכר שלהו לה ישוב לו: הפשר

והלא י) משל מלכי ישראל י) היה

שהרי שם העמיד ירבעם את העגל:

שת קליר. עשה חיל וגדולה. כמו (ו)

נטע (איוב יד): טועשה קליר כמו נטע

לה נחה יוהרה לנשי. לה נחה חשיבות

לנשים: וסניין שמייהו. שמותיהן

מאוסות: זיכורסא. דבורה: כרכושסא. חולדה: כן חרחס.

ואע"ג דקרא על בעלה קא מסחיד

מיהו במעשיה כתיב: אמר ליה

עינא סבא מיני ומינך תסתיים

שמעתא. כלומר על ידי ועל ידך

מתפרש אמיתו של דבר הא והא

הואי: נון בנו יהושע בנו. את

שבט אפרים מייחם הכתוב עד יהושע

ומיהושע למטה לא ייחס איש:

กทรธร

יובל בטל. משגלו עשרת השבטים , ברכים כמו ופיק ברכים: ברכים כמו ופיק ברכים: (ד) ד"ה בהדי שותח בימי חזקיה שנאמר לכל יושביה (ד) ד"ה נהדי שותח וכו׳ שאם ימות גבל ישאנה: (ד) ד"ה אלח (ויקרא כה) בומן שכל יושביה עליה ולא בזמן שגלו מקלמן נמלא משגלו וכו' לא היה שבט ראובן וגד וחלי שבט מנשה מלד עליהם וחזרו למנות [כבר] בטלו היובלות ויחוקאל היה וכו' אלא חמש שמיטות: מתנבא לאחר זמן שיבטל: אלא מלמד שירמיה החזירן. באותה שנה קצירה ועשה קליר: שנמלא הספר והיא שנת שמונה עשרה ליאשיהו וכששלח על דברי הספר אצל חולדה לא היה שם ירמיה (ה) וחזרו למנות את היובל ולא הספיקו למנות

הגהות הגר"א [א] גמ' (אלא מלמד שגילתה א"ש וה"ל ג"פ א"ל השמיעי לי אמרה לו)

מוסף רש"י

טבעך. שמעך (עי' ע"ז ב:). שפיל ואזיל בר אווזא. כלומר ענותנותו של אדם לא יהא בוש מלשאול דבר הצריך לו, בין לתורה בין לפרנסתו ולתנוע חונו (ב"ק צב:). דכתיב. נימי לדקיהו, כי המוכר אל הממכר לא המוכר אד הממכר דא ישוב. דקאמר להו סופכם לגלות ויהא יובל בטל ולא יחזרו שדות לבעליהן, אפשר יובל בטל. משגלו פתיא, כלי חרס (ברכות נ.) פתיא אוכמא. כלי שחור. כמו (ע"ז לג:) הני פתוותא דבי מיכסי אוכמא, שנשתחר ע"י מלאכה, כלומר גם אתה רגיל ותדיר בתורה. כמו (ברכות כת.) מכוער (עי׳ תענית ז.) דרכן תלמידי 35 של מזנוריף מזנורים שמלטערין על לימוד חורה ואינס מכבסים בגדיהם

אָפְרִים מִּצְפּוֹן לְּכִּר ונִסבה יהושע ומי הוו ליה זרעא ליהושע והכתיב ינון בגו יהושע בנו בני לא הוו ליה בנתן ר גָעָט: שופטים בט 13. הָבָּה אָנַרְיִנִי בָאִים בָּאָרְץ אָת תַּפָּוֹת חוּט הַשְׁנִי הַזָּה תַּקְשָׁרִי בַּחַלוֹן אָשָׁר הוֹרִדְתָּנִי בוֹ וְאָת אָבִיךְ וְאָת אָחַיִּךְ וְאַת בָּיִר הָאַרָ פָּאַר בָּיִת אָבירָ וִאָת אָבּיך וְאָת אָחַיִּךְ וְאָת אָחַיִּךְ וְאָת בָּיִר הִימִים א ז כּז בשלמא

הנביאה מבני בניה של רחב הזונה היתה כתיב הכא יבן תקוה וכתיב התם יאת תקות חום השני אמר ליה יעינא סבא ואמרי לה יפתיא אוכמא מיני ומינך תקתיים שמעתא דאיגיירא

ונסבה יהושע ומי הוו ליה זרעא ליהושע והכתיב יינון בנו יהושע בנו בני לא הוו ליה בנתן הוו ליה